

Slunce, vodka a trampolína

Chodit třikrát týdně bušit do pytlů, lapů a kamarádů je sice fajn, ale občas to chce zvýšit otáčky na delší dobu. Aspoň na týden. Trenér a profesionální boxer Erik Avlastimov o tom něco ví: „Soustředění rychle zlepší fyzickou. Když jsem dělal amatéry, nedával jsem tolik běhání a sprintů. Pak jsem se na sprinty víc zaměřil a fyzická se mi trojnásobně zlepšila. Výdrž je pro boxera jedna z nejdůležitějších věcí. Jasně: síla, rychlost, technika, pružnost jsou podstatné; ale když odejde fyzická, nejsi ani silnej, ani pružnej, ani rychlej, prostě došlo palivo.“ Takže jsem i já sbalil své chabé boxerské základy a vyrazil na Novopacko, abych zjistil, jak správně do těla doplnit pohonné hmoty. Tréninkový expres už byl na cestě čtyři dny a některé zvlášť vydařené stanice jsem poznal jen z doslechu. Třeba společenské uvolnění naplánované na krizový třetí den. Noční koupel v bazénu a poskakování na orosené trampolíně stály účastníky zájezdu pár modřin, lehce pohmožděné rameno a v jednom případě i těžce zraněné koleno. Jeho nezodlnému majiteli Gasparovi sice vyneslo ortézu, ale zároveň i příležitost dokázat, že švihadlo můžete přeskakovat i jednou nohou. Částečně invalidní boxer, který přesto pokračuje ve hře, je ostatně něco jako symbol letního soustředění Erikova týmu. V jistých fázích výcviku něco bolí všechny – ale nikdo se nevzdává a stížnosti nepřekračují mez folkloru. Trenér může být spokojený. „Kluci se tu naučej disciplíně. I když si myslíš, že už nemůžou, a vědí o každém svalu, vstávají, dělají všechno, prostě makaj. Koneckonců, dělají to pro sebe, aspoň většina.“ Což znamenalo, že po odpoledním fotbalu, večerním tréninku a novopackém kvasničáku jsem nazítril v půl sedmé mráкотně sešplhal z palandy a spolu s ostatními vyběhl do kopců. Pro sebe, samozřejmě.

Boxer dává mat!

Veźměte jedenáct chlápků od dvaceti do pětatřiceti, odvezte je do kempu, ubytujte ve dřevěných chatkách, objednejte jim plnou penzi, rozdejte papíry s denním rozkazem a máte něco ▶▶▶

„Hele, nesimuluj. Ty zuby normálně vyplivni a jeď dál.“

Kumývárnám v kempu Pecka vede stezka z krvavých kapek. Malinovka patří Marseillanu Tiberovi, a když po rudých kaňkách dojdete až k umyvadlu, uvidíte další loužičku – tentokrát z nosu Honzy Eliáše, jemuž se tady ze záhadných důvodů říká Zelí. Oba nicméně po zásahu doboxovali svůj čas a nikdo nedělal scény. „Lepší, když se to stane teď než na zápase. Aspoň tě nic nepřekvapí,“ zhodnotil to Zelí. S trochou krve se počítá, zvláště u zábavné společenské hry zvané kolečko. Deset chlápků obstoupí jedenáctého, po dvaceti vteřinách

se na něm střídají a pak jde do kruhu další sólista. Taky jsem si zahrál, nicméně svěřenci trenéra Erika Avlastimova mě šetřili. Všichni chápali, že mám boxerskou formu asi jako luční kobylka. Být někde nejstarší a nejhorší pro mě znamenalo docela novou zkušenost. Ostatně nových zkušeností bylo víc – ještě nikdy jsem nezahajoval den sedmikilometrovým během a bonusem v podobě deseti stometrových sprintů do kopce. Na boxerském soustředění se prostě soustředíte na různé výstřední věci. Včetně prostého přežití a udržení opilecké rovnováhy na mokré nafukovací trampolíně.